

ORIENTACIONS PER AL DIÀLEG DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI

Segons l'esperit de l'*Amoris Laetitia*

© 2018. Delegació Diocesana de Pastoral Familiar
Arquebisbat de Barcelona
Dipòsit Legal: B-6146-2018

1. L'acolliment del promesos

La primera acollida als promesos té una importància especial. Potser, per a molts d'ells, és un nou contacte amb l'Església des de fa anys. D'ací la importància d'aquest primer contacte.

És possible que alguns promesos manifestin criteris fets a partir d'experiències personals, d'amics o del que es diu sobre l'Església. Tanmateix el fet de "venir" lliurement a l'Església, en principi, és un moment propici per, des de l'acollida poder, trencar barreres que poden facilitar l'inici d'un fructuós diàleg.

La primera trobada hauria de ser de caire personal i oberta. La d'una Església que s'ofereix i desitja acompanyar-los en un moment tant important de la seva vida, a través d'un procés de reflexió i d'aprofundiment respecte a la vida conjugal a la qual aspiren, perquè cassar-se és una cosa molt important: està en joc la seva felicitat.

Actualment no és estrany que un gran nombre dels que van a l'Església a "fer els papers per a casar-se" tenen experiència de vida en comú i, fins i tot, tinguin algun fill que, segurament, sigui el motiu de la decisió de casar-se. En llenguatge del Papa Francesc, són els qui viuen en "situació Imperfecta" on s'hi poden trobar els "semina verbi". Cal ajudar-los i "conduir-los pacientment més enllà, fins arribar a un coneixement més ric i a una integració d'aquest misteri en la seva vida" (AL 76). "L'Església mira amb amor als qui participen en la seva vida de manera imperfecta: demana per a ells la gràcia de la conversió; els infon valor per a fer el bé al servei de la comunitat en la que viuen i treballen (AL 78).

Acollir, interessar-se personalment per ells, valorar el procés i la decisió de casar-se en l'Església, que descobreixin que el més important del seu camí no són els papers, tot i la necessitat de donar-los-hi el valor que tenen i fer-los ben fets, han de ser els

fruits de la primera trobada d'acollida per part dels agents de pastoral.

L'acollida demana rebre'ls en un ambient propici per al diàleg, que doni la sensació que, en aquell moment, el més important són ells, i que no es té pressa.

Seria bo que l'acollida la fes un matrimoni, que no es donés sensació de burocràcia. Tanmateix molts demanen "pel rector". Sigui quina sigui la persona que acull, que no obli que és l'Església que els acull i ofereix un camí d'ajut vers l'ideal d'estimar-se de manera plena, tal i com ho féu Jesús.

2. L'inici del procés: el diàleg amb els promesos

El promesos no sempre han programat amb temps suficient el procés que els ha de conduir a la celebració del matrimoni. Els condicionaments laborals, les falses informacions, etc., tenen el perill de convertir la trobada amb els agents de pastoral, en una informació protocol·lària. És el moment d'informar degudament sense centrar-se massa sobre els papers necessaris que s'han de preparar.

La conversa ha d'anar centrada, principalment, en la presentació del camí vers el matrimoni. La preparació, l'acompanyament de l'Església, en un moment tant important de la seva vida, s'ha d'oferir com un servei. El fruit del curset dependrà de que els nuvis estiguin motivats i desitgin participar-hi.

Cal que no s'oblidi que casar-se en l'Església demana fe, al menys per una de les parts, i que l'altra es compromet a respectar-la i fins i tot afavorir la seva pràctica. Són creients en Jesucrist que es comprometen a establir una comunitat de vida i amor per sempre. Han de ser conscients que els papers que firmaran un cop s'hagin casat els comprometen també davant de la societat civil, que reconeix el seu nou estat de casats.

Saber que el matrimoni és per sempre, i ser conscients del sentit religiós del sagrament, són els aspectes més difícils d'entendre avui. Tots els nuvis desitgen que així sigui. Altra cosa és que proposin no tornar a tenir parella en el cas d'un possible fracàs. En l'actualitat es dóna el fet que abans de casar-se alguns es plantegen què faran si es trenca la seva comunitat conjugal. L'estabilitat i el vincle conjugal són els grans reptes de futur dels qui es casen en l'actualitat.

Aquesta trobada per a preparar la celebració del matrimoni hauria de ser un moment d'experiència per entendre que casar-se en l'Església no és el mateix que fer-ho civilment. L'Església té la seva comprensió del matrimoni que no s'identifica del tot amb el

civil. És un projecte d'amor, de família, amb vincle d'estabilitat, sacramental i remet a l'amor de Jesucrist.

S'ha d'intentar superar la visió individualista i privatitzada del matrimoni. El matrimoni és un bé per a la comunitat que ajuda a renovar el teixit del cos social de l'Església, fent créixer la comunitat cristiana i civil de la qual formen part.

Recordem que cal que tota la trobada vagi encaminada a fer-los descobrir la seva responsabilitat en fer un bon camí de preparació per a celebrar conscientment el sacrament del matrimoni, en un clima d'acolliment i seguiment, establint relacions personals que els ajudaran en el procés vers el matrimoni. Aquest és el principal objecte d'aquesta trobada.

3. Diàleg sobre els temes que interessin a les parelles

El Papa Francesc, en l'Exhortació "l'Alegria de l'amor" demana que cada Església discerneixi el què ha d'ajudar als promesos a fer una preparació pròxima a la celebració del matrimoni, que no allunyi els joves del sagrament.

Ajudar a preparar la celebració no és imposar una manera de pensar o d'actuar. Tampoc és el moment per aprofitar, ja que els tenim davant, per a donar-los a conèixer tot el Catecisme, la moral conjugal o saturar-los amb massa temes. En el diàleg cal arribar al seu cor a través de temes que els interessin: a través "d'aquells continguts que comunicats de manera atractiva i cordial, els ajudin a comprometre's en un camí de tota la vida amb gran ànim i liberalitat" (AL 207).

Qüestions

Quins són aquests continguts?

Què és tenir un projecte d'amor fidel i compromès?

Quins valors han de regir en les vostres famílies?

Quines són les vostres aspiracions, els vostres problemes, les vostres il·lusions de futur?

Què és el més important que necessiteu per a casar-vos?

Quina experiència teniu de Déu? Com tenir-la? Què sabeu i coneixeu de Jesús?

Quina és la vostra relació amb alguna comunitat de fe?

Quins són els aspectes principals de la vida conjugal per a tenir èxit?

Què us aporta casar-se per l'Església?

Com educareu els fills? Quins valors i virtuts heu d'inculcar-los-hi?

Com superar les crisis conjugals? La importància de la mútua confiança?

Com mantenir un veritable diàleg al llarg de la vostra vida?

Com fer un projecte de vida conjugal?

Quan i com pregar junts?

Com superar les tensions i moments de discussió?

Quins són els temes difícils de parlar?

En el desenvolupament d'aquests temes, fàcilment les parelles s'adonen que no han parlat mai de molts aspectes de la vida conjugal: valors, virtuts, espiritualitat, que els tenen molt "oblidats" i que alguns d'ells, en especial els referents a la fe, els han menystingut per creure són molt personals i sense transcendència en la vida conjugal. Pot ser un bon moment per a obrir horitzons. Descobrir que el nuviatge és una època de diàleg profund, per sobre de la recerca d'experiències lúdiques. El moment per a descobrir que conèixer-se no és fàcil ni cosa d'un dia.

4. Diàleg sobre el procés de caminar junts

La mútua elecció els porta a estar disposats a unir les seves vides com a conseqüència d'un llarg i positiu procés d'estimació. Conèixer i deixar-se conèixer és el motiu i finalitat del nuviatge. Per això cal dedicar-se temps l'un a l'altre; pensar i crear les condicions, actituds i valors per a portar una vida en comú, per arribar a fer una comunitat de vida i amor per sempre. Aquest és l'objectiu d'aquesta trobada.

Quina ha estat la causa per la qual s'han elegit i s'han enamorat l'un de l'altre? El motiu de fons és sempre un misteri. La primera reacció ha de ser la d'agraïment per la resposta d'acceptació de compartir el futur, i d'aprofundir el present per a establir unes bases sòlides de vida en comú. Però és del tot imprescindible per arribar a bon port establir un diàleg franc i sincer, acceptar el repte de conèixer i deixar-se conèixer incondicionalment per l'altre sense mentida.

Alguns promesos fa temps que ja porten anys de vida en comú. Caldrà valorar el camí que els ha fet decidir cercar una relació més profunda, i ajudar-los a viure la presència de Déu més conscientment en les seves vides, que els pot enriquir i com ser signe de l'amor de Déu. En aquest cas cal fer-los descobrir la riquesa que el sagrament aporta a les seves vides

El diàleg ha de fer descobrir la riquesa i també la limitació de les seves vides; aprofundir en el projecte de vida, en els ideals conjugals, per a descobrir i voler de veritat elegir i estimar a "aquesta persona concreta" amb la que es vol realitzar la vocació a compartir, a donar i rebre cada dia de la seva vida.

Qüestions

En la vostra vida hi ha fets i experiències que us han decidit a casar-vos. Quines creieu que són les més importants?

Quins fets creieu que s'interposen negativament entre vosaltres? Podeu superar-los o poden ser condicionants del vostre futur?

Us és fàcil dialogar sobre aquestes qüestions o us comporten malestar o tensions ?

Agraïu el fet que l'altre us parli dels defectes que teniu? Us esforceu en superar-los?

Heu treballat criteris sobre com serà la vostra vida en comú, sobre els fills, les amistats, la vivència de la fe, etc.?

Què penseu de les paraules que el Papa proposa que: els casats es facin cada dia: Permits? Perdó. Gràcies.

Quines diríeu que són les etapes del vostre amor?

Més que cercar respostes dels nuvis cal que les preguntes els ajudin a dialogar entre ells.

Seria bo acabar amb una pregària.

5. L'amor conjugal o la vocació de donar-se mútuament

Estimar és la vocació humana i ha de fer el seu procés per esdevenir autèntic.

“L'amor és pacient, és servicial, no té enveja, no és altiu, no és arrogant, no obra amb duresa, no cerca el seu propi interès, no s'irrita, no porta el compte del mal, no s'alegra de la injustícia sinó que s'alegra de la veritat. Tot ho disculpa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. [...] l'amor no passa mai” (1 Cor 13).

Aquest ideal es realitza cada dia en el procés del nuviatge i en la vida conjugal. Per això és important aturar-se i reflexionar el sentit que té per a ells cadascuna de les qualitats que formen l'amor de la parella i intentar una aplicació a les seves realitats.

Qui estima de veritat no es planteja que la vida en comú pugui ser per una temporada. Qui viu l'alegria de casar-se no pensa que és una cosa passatgera. L'amor veritable aspira a ser definitiu, i s'arrela en els més autèntics anhels de la persona humana.

Un amor feble o malalt, incapaç d'acceptar el matrimoni com a un desafiament que requereix lluitar, renéixer, reinventar-se i començar de nou cada dia fins a la mort,... no pot sostenir un nivell alt de compromís... - Prometre un amor per sempre és possible quan es fonamenta en un pla que sobrepassa els propis projectes, que el sosté i permet lliurar-se totalment a la persona estimada. L'amor pot travessar totes les proves i mantenir-se fidel en contra de tota adversitat, i suposa el do de la gràcia que l'enforteix i l'eleva.

L'amor s'adreça a l'altre, i crea comunitat familiar. L'amor no és una realitat tancada sobre si mateixa esperant rebre felicitat. L'amor va més enllà del sentiment de possessió, de necessitat de presència de l'altre; l'amor és més que la fruïció emotiva de possessió de l'altre. L'amor cerca el bé de l'altre de manera incondicional per sobre del bé personal. L'amor conjugal es concreta en manifestacions, gestos, fets, que renoven cada dia la

reelecció incondicional de l'estimat o estimada. L'amor té un lloc de referència: el de Jesús, que en la seva donació incondicional i proposa: "Estimeu-vos com jo us he estimat". Aquest no es un amor qualsevol. És l'amor que es dóna en la recerca del bé de l'altre fins la mort.

Qüestions

De la proposta d'amor de St. Pau, quins aspectes practiqueu i quins no?:

Paciència: Ajudo a l'altre a estar al meu costat en tot, o mostro mal geni quan no respon a les meves aspiracions?

Actitud de servei: Sóc feliç en donar sense recriminar els favors fets, sense reclamar contrapartides?

Enveja: Em molesten els èxits, la felicitat de l'altre? Sóc capaç de valorar l'altre tal com és? Tinc enveja pels béns que tenen els altres i no tinc jo? Sóc capaç de tenir una enveja sana?

Amor: És una paraula sentimental, una manifestació emotiva o una experiència de donació incondicional i generosa?

Sabeu dir en la vostra convivència: Permits? Perdona? Gràcies? Domina la delicadesa en el vostre tracte o l'espontaneïtat mal educada i que pot ofendre?

Estimeu de veritat i de tot cor?

Cerqueu motius per a retrobar la novetat constant del vostre amor?

Podeu reflexionar conjuntament el capítol 4 de "Amoris Laetitia".

6. Diàleg sobre el procés de la Preparació al matrimoni

L'Exhortació Amoris Laetitia proposa que s'ofereixi als promesos la possibilitat de preparar el matrimoni a través dels elements necessaris per a rebre el sagrament, amb les millors disposicions, per a començar amb solidesa la vida familiar, tot fent descobrir els valors del matrimoni, la comunitat de fe, la importància de l'amor i la construcció d'una família.

La preparació remota

Aquesta comença des de l'experiència de com s'han viscut els valors del matrimoni en la pròpia família: si s'ha interioritzat el testimoni dels pares, la convivència amb els germans i de la família. Tota persona ha estat influenciada per una xarxa de relacions que l'han ajudat a fer un camí determinat. L'experiència familiar és fonamental en la formació de la persona i, en especial, com ha viscut l'experiència de l'amor.

Cal tenir present que, segurament, alguns promesos han experimentat separacions dels seus progenitors o provenen de famílies monoparentals. Les conseqüències d'aquestes situacions viscudes és molt diversa i complexa i demanen una sensibilitat especial, per part dels agents de pastoral per a tractar-los degudament.

Forma part també d'aquest apartat la formació rebuda a l'escola, a la catequesi amb motiu de la recepció del sagrament de l'eucaristia i de la confirmació. Cal estar atent a la manera com els ha influenciat i ajudat a seguir l'experiència d'una vida cristiana tant positivament com negativa.

La preparació pròxima

La preparació pròxima es realitza a través del diàleg amb persones, individuals o en grups, que ofereixen la possibilitat de reflexionar sobre els temes fonamentals de la vida conjugal. Temes que fàcilment no acostumen a reflexionar els promesos per sí sols.

Quins són aquest temes? El primer és el procés del mutu coneixement: com s'han conegut i si s'han donat a conèixer. Si s'han mostrat la veritat de les seves vides o/i aspiracions, si coincideixen en els ideals, en les formes de vida, en la disponibilitat a escoltar i acceptar opinions diverses, si religiosament tenen les mateixes conviccions, si han comprovat que tenen temes intocables que els poden dividir seriosament, etc.

No hi ha dubte que els promesos es casen per amor. L'amor es manifesta amb connotacions de caire afectiu sentimental, que ofereixen experiències i sentiments de proximitat, de seguretat, de plaer. Són experiències necessàries. Tanmateix si no es fonamenten en una opció de total lliurament personal a favor de l'altre, poden significar més el que hom desitja trobar i esperar de l'altre que el què pot oferir i donar, i fàcilment poden fracassar, donat què en les realitats concretes poden aparèixer possibles decepcions. Un aspecte important és entendre que una de les qualitats de l'amor és l'obertura a la vida. Voler formar família.

Sobre el significat de l'amor en la vida conjugal, els cristians tenim un lloc de referència que ens fa descobrir què és estimar: donar-se del tot. En Jesús hi ha l'ideal de l'amor, de donar-se sense condicions. El comentari de St. Pau sobre les qualitats del veritable amor en 1 Cor. 13, que ja s'ha comentat anteriorment, pot ajudar molt a una reflexió positiva i profunda sobre l'amor.

La preparació immediata

La preparació immediata mira directament a la celebració litúrgica, a la comprensió i vivència del seu contingut sacramental.

Preparar les lectures que es proclamaran en la celebració litúrgica, procurar que la comunitat convocada pugui participar fructíferament de la celebració i no com espectadors, preparar les pregàries dels fidels així com els cants que ajudaran a una millor participació dels assistents; que l'ambient de la celebració no sigui dispers sinó de pregària, etc., són aspectes d'una preparació immediata.

La preparació immediata ha d'ajudar a entendre també el sentit de les paraules amb les quals els nuvis es lliuraran mútuament durant la celebració, del compromís irrevocable que els comprometen a un amor que evoqui i sigui signe del de Crist.

Convidar als nuvis a què els dies anteriors dediquin temps a fer alguna estona o un dia de pregària, pot ajudar molt a procurar que la celebració sigui viscuda en tota la seva profunditat. Convidar a rebre el sacrament de la reconciliació, els pot ajudar a entendre que inicien una gran nova etapa de la seva vida, tot demanant perdó de les mancances tingudes en el passat. És el moment d'experimentar la trobada misericordiosa de Déu, del Déu que perdona i renova.

7. Diàleg sobre la Fe cristiana

Els cristians es defineixen per la seva relació amb Jesús de Natzaret. Jesús no és un personatge mític, perdut en la història, que el pas del temps ha anat estructurant la seva persona i el seu missatge, sinó que ens en donen raó els evangelis i nombrosos testimonis dels primers segles de la nostra era.

Al llarg de la història són molts els personatges admirables pel seu testimoni i pel seu missatge de profunda espiritualitat que poden ser guies i llum per a molts homes. Tanmateix la figura de Jesús té quelcom d'especial. Ja el corrent jueu de l'A.T, parla de Déu d'una manera nova. Déu és Pare, es mostra misericordiós amb tots els homes. Déu es amor, cal estimar-lo amb tot el cor, amb tot l'esperit, amb totes les forces, i cal estimar el pròxim com a un mateix, perquè els homes som germans. El seu missatge és de pau, i de perdó, fins i tot als enemics.

Jesús no va ser només un predicador de bones intencions, no va quedar-se tan sols en paraules. Va donar-ho tot. Es va donar del tot fins a la Creu.

En aquest Jesús és on els cristians hi reconeixem la Paraula de Déu, l'Amor de Déu, el Déu que ha s'ha fet home com nosaltres, el Déu amb nosaltres, el Déu que salva.

Els evangelis no són una biografia exacta de la vida de Jesús. Es centren en el seu missatge d'amor, de perdó. Ens mostren com Jesús manifestava amb fets i paraules l'amor misericordiós de Déu. Com la seva donació va arribar a la culminació de la creu. Tanmateix Jesús no ha estat vençut per la mort: és viu! Ha ressuscitat! Aquest és el centre de la fe dels cristians.

Els cristians participem de la vida nova del ressuscitat. Per als cristians Jesús no és tan sols un model de vida. Els cristians entren en comunió amb Ell quan pregunten personalment o en comunitat: "Quan dos o més es reuneixen en el meu nom, joestic

enmig d'ells", i principalment en la celebració dels sagraments que, com a signes de fe, fan presents els fets i paraules salvadores de Jesús.

Jesús va passar fent el bé. Ell és la Paraula per la qual varen ser creades totes les coses. Per això a la fi del món tornarà com a Senyor de la història. Ell, que ens ha convocat i convidat a viure en l'amor, ens preguntarà com l'amor ha transformat les nostres vides, en la participació definitiva de comunió amb ell a la fi dels temps.

Qüestions

Coneixeu l'Evangeli i la figura de Jesús?

Quins són els aspectes més importants del seu missatge?

Quin ha estat el vostre procés o camí de fe?

Com us definiu davant la figura de Jesús?

Què té a veure el fet del vostre casament amb Jesús?

Com penseu viure la vostra relació amb Ell com a casats?

8. *El sacrament del matrimoni*

El matrimoni comporta una vida en comú entre un home i una dona per a compartir la vida diària, donar-se en reciprocitat, cercar la unitat, des de la vivència d'un amor irrevocable i definitiu per sempre.

La relació de l'home i la dona té lloc a través de gestos que van més enllà del moment. És bo que el matrimoni tingui els seus ritus: el petó, el retrobar-se al matí i al vespre, la cordial abraçada que neix espontàniament, "l'assentada" per a reflexionar sobre la seva vida, esperances o dificultats que sorgeixen, agafar-se la mà en moments d'estar l'un al costat de l'altre, fer estones de silenci i de respecte, els necessaris moments de reflexió personal, o de pregària conjunta, etc.

La vida conjugal, quan es viu en la presència i dedicació als fills, acostuma a ser de plena donació, d'afrontar moments impensats, d'estar sempre al servei de la vida que va néixer del seu amor. Els fills enriqueixen, ajuden a la maduració, configuren constantment la convivència dels pares, exigeixen un saber donar sense esperar, ajuden a cercar la unitat de resposta i de criteris als seus problemes.

Aquesta realitat de la vida de cada dia, els cristians la viuen com una realitat sagrada. El seu amor és sagrat perquè té la possibilitat de significar en cada gest, en cada paraula, en cada fet de la vida conjugal la presència de l'amor de Déu. Els esposos poden viure, per la seva fe, un amor generós, incondicional, que des de l'acceptació del mutu compromís, els porti a donar-se en relació a aquell amor de Jesús.

Perquè l'amor conjugal és sagrat, es transcendeix a sí mateix. Va més enllà del que es veu o es manifesta. De la mateixa manera que la labor educadora vers els fills està oberta al futur, tot el que neix de la vida dels esposos va més enllà del moment, perquè l'amor sponsal arriba a significar el mateix amor de Déu. Per això diem que el matrimoni és un sacrament. Déu es manifesta i

ens estima a través dels seus gestos, de les seves paraules, de les seves actuacions. Aquesta possibilitat, la de manifestar i manifestar-se el mateix amor de Déu, no s'ha d'entendre com un ideal que els acusi o angoixi perquè no s'aconsegueix mai del tot, perquè és impossible estimar com Déu estima; tot el contrari! Ha de ser un ajut que els conforti enmig de les seves debilitats, i que els obri a una joiosa vida i vivència de la comunió amb Déu en la vida de cada dia. Déu no està lluny d'ells, està present en tots els actes de la seva vida, de la mateixa manera que sempre està present i estima incondicionalment a l'Església.

Qüestions

Us caseu en l'Església perquè voleu viure un amor per sempre? Què vol dir per a vosaltres "Per sempre"?

Què penseu sobre el fet que avui es diu que "l'amor és líquid"?

Penseu que el vostre amor fa present en vosaltres l'amor de Déu? Quines conseqüències té per a vosaltres?

Què vol dir per a vosaltres que el sagrament del matrimoni significa l'amor de Crist a l'Església?

Pregueu junts alguna vegada per a fer present Déu en les vostres vides?

Concreteu quina és, per a vosaltres, la vocació d'esposos?

En el moment de casar-vos per l'Església: com penseu viure la vostra vida de fe? Com us definiu com a creients? Heu connectat amb la comunitat cristiana d'on viureu?

9. Diàleg sobre la comunitat de fe. La comunitat cristiana.

La Parròquia

Una de les preocupacions dels nuvis és decidir el lloc on faran la celebració. Certament que el lloc acompanya molt en un moment tan transcendental de la vida com és el del dir un si per sempre.

L'Església ha de tenir una cura especial en acollir i acompanyar els promesos en el camí vers el matrimoni. Aquest camí vol subratllar tots aquells aspectes, valors, que els han d'ajudar i que per circumstàncies diverses potser han oblidat, abandonat o no li han donat la importància que tenen.

Els promesos demanen casar-se en l'Església. El matrimoni, segons l'Església, no és que sigui distint del civil. Va més enllà. Li reconeix més riquesa, fins i tot importància, sentit espiritual i sacramental.

Casar-se en l'Església vol dir que tots dos o un dels dos es reconeixen com a batejats, creients en Jesús, que volen ser signes el seu amor.

Creure en Jesús no és tan sols creure que va existir, sinó voler viure i reconèixer la proposta de tot un estil de vida, de valors, de sentit de vida. El missatge de Jesús el trobem en els evangelis. La fe incorpora i ens fa membres de la comunitat dels cristians. En el si de la comunitat es proclama i s'escolta la seva Paraula; es participa en la celebració dels fets salvadors de Jesús: els sacraments. Un d'ells, el de l'amor, el matrimoni, els compromet i ajuda a estimar-se mútuament, com Ell va fer, tota la vida, per sempre.

Jesús no convida a anar a l'Església unes quantes vegades al llarg de la vida, concretament en motiu de celebrar algun sacrament. Jesús no diu que de tant en tant s'ha d'anar a l'Església en motiu del baptisme, primera comunió, confirmació, matrimoni o per causa d'algun funeral d'un amic

o familiar, i que no ens acontentem en dir: “Senyor, Senyor”, sinó que “escoltem la seva paraula i la posem en pràctica”. Viure la fe és celebrar-la, créixer, obrir-se a rebre l’ajut i força en el camí de la vida, que té la plenitud en Déu. El creient necessita la comunitat i ella, a la vegada, necessita dels seus membres. La crítica que a vegades es fa als dirigents de l’Església, conseqüència de les limitacions humanes –res humana és perfecte– manifesta que la volem perfecta com ha de ser d’íntegra la dedicació i exemple dels seus pastors. Però no es pot negar l’ajut que a la vegada rebem d’ells, de la seva disponibilitat en acollir-nos, escoltar-nos, ajudar-nos a discernir sobre la nostra vida i integrar-nos més i més en la comunitat.

La fe cristiana té el seu centre en Jesús, que ha revelat la paternitat de Déu i ha vessat el seu Esperit en els nostres cors. En Ell reconeixem, professem que Déu s’ha fet present assumint la nostra realitat humana. S’ha fet un de nosaltres. Tanmateix la fe en Jesús no acaba en el coneixement, l’afirmació de creure, sinó en fer comunió en ell i en portar a la vida de cada dia el seu missatge d’amor, de pau, de construcció d’un món segons Déu, el seu Regne.

Qüestions

Formeu part d’alguna comunitat cristiana? Per què?

Heu pensat com viureu la fe com a casats?

L’elecció de l’Església on celebrareu el casament respon a alguna vivència de la fe, o tan sols a un motiu estètic?

La preparació al matrimoni us està ajudant a redescobrir la fe i que sou Església?

Què sabeu sobre Jesús? Heu pensat què espera Jesús de vosaltres? Coneixeu el seu missatge?

Podeu dir que sou adults en la vostra vida cristiana?

10. Diàleg sobre la sexualitat

En les primeres pàgines de la Bíblia Déu encomana a Adam i Eva la missió de “Créixer, multiplicar-se i dominar la terra”.

La creació de l’home i la dona és presentada en la Bíblia com la màxima obra creadora de Déu. És la culminació de tota l’obra de la creació que va trobar que era bona. Déu crea l’home i la dona de manera distinta a tot el que ha fet: els crea a la seva imatge i semblança. Porten l’empremta divina.

Déu formà el cos de l’home i de la dona; ambdós es relacionen a través del cos. No podia ser d’altra manera. I en la mútua donació conjugal –com a portadors de la imatge i semblança de Déu – són col·laboradors de la creació: “creixeu, multipliqueu-vos, ompliu la terra”.

L’home i dona senten el desig de trobar-se en la comunicació dels cossos, d’estar nuus l’un davant de l’altre com expressió de la total i mútua donació sense reserves, sense mentida; com a expressió que entre ells no hi ha murs de separació o de secrets. D’aquesta unió, comunicació de la més íntima i generosa donació, en neix la vida. La unió entre l’home i la dona no és un cercle tancat. És obert a la formació de la comunitat humana, a la creació de la comunitat primordial: la família.

Tot el que és sublim pot esdevenir ridícul quan no es manifesta en la seva integritat o quan es cerca tan sols parcialment. El que és font de riquesa i de comunicació personal necessita d’un procés d’integració i humanització per a què pugui expressar el seu veritable significat. La sexualitat és font i mitjà d’expressió d’una gran riquesa: de trobada personal amb l’altre, expressió de l’amor veritable, d’erotisme generós, de gratitud per a compartir la vida, font de plaer veritable, expressió de la unió sense límits, d’obertura i recerca a donar vida, etc. La sexualitat té una força i és un llenguatge que necessita d’un procés d’integració personal per a ser expressió de la maduració de la persona i no d’un egoisme destructor, irresponsable, inhumà que cerca manipular i

utilitzar les persones en el propi plaer, destruint la seva pròpia significació i naturalesa.

Home i dona Déu els va crear. Saber estimar l'altre, expressar l'amor de manera que faci créixer a l'altre, i sigui un servei a la vida, és motiu per agrair un amor que ho transcendeix tot i que ens fa responsables de l'obra de la creació, de continuar-la i servir-la.

Es poden posar normes a la manifestació conjugal de l'amor? L'amor està per sobre de tot, perquè és delicat, respectuós, mira el bé de l'altre. L'amor ha de saber descobrir com manifestar-se, descobrir el llenguatge del cos, i la responsabilitat en les conseqüències dels actes humans, és a dir, responsabilitat en l'obertura a la vida, reconeixement de la dignitat de l'altre, acolliment tendre de la mútua donació. I aquí hi ha la gran responsabilitat de la pròpia consciència dels esposos, com assenyala el Papa en l'*Amoris Laetitia*: que els sacerdots hem d'ajudar a educar i no suplir, respectar i no manipular.

Qüestions

Heu parlat sobre les nostres relacions? Us heu esforçat en descobrir el significat del vostre cos, dels vostres gestos?

Què és per a vosaltres la sexualitat?

Heu parlat sobre com servir a la vida? Sobre la vostra paternitat i maternitat?

Què us ha ajudat a formar-vos sobre el sentit del cos i de la sexualitat?

Coneixeu què pensa l'Església, i el perquè de la moral conjugal?

Què penseu, respecte la problemàtica conjugal, sobre acollir, discernir i acompanyar i integrar, dels quals parla el capítol 8 de l'*Amoris Laetitia*?

Arquebisbat de Barcelona

Delegació Diocesana de Pastoral Familiar